

læg af en Nykøbing—Nysted Bane. Jeg, lige saavel som Egne derovre, er meget tilfreds med, at den højtærede Minister har fremsat Forslag om disse Baner.

Men der er en anden Ting, som skaber Utilfredshed derovre, og som man er lidt ked af og lidt bange for, det er nemlig Bestemmelsen om, at Kommunerne skulle yde tre Femtedele af Anlægssummen til disse to Baner. Den højtærede Minister sagde i Formiddagsmødet i Svar til det ærede Medlem for Nakskov (L. Reventlow), at man skulde lade være med at røre ved det økonomiske Grundlag for dette Forslag. Jeg kan nu ikke være enig med den højtærede Minister heri. Jeg synes, det vilde være ejendommeligt, om man forelagde et Forslag her til Behandling og til *Forhandling*, et Forslag, der andrager saa mange Millioner Kroner, naar man saa paa Forhaand slaar fast, at der ikke maa røres ved den Ting, og at man maa tage det saaledes, som det er forelagt. I gamle Dage, i den saakaldte Visnepolitik's Tid, sagde Folkevittigheden, at Rigsdagen kun var til for at sige Nej til alle de Forslag, der bleve fremsatte af Regeringen. Den højtærede Minister synes jo efter disse sine Udtalelser at mene, at Rigsdagen kun er til for at sige Ja til Regeringens Forslag. Jeg mener dog, at naar der foreligger et saa betydningsfuldt Forslag, maa det underkastes en Behandling og en Forhandling, og saa maa det være en udtrykkelig Forudsætning, at Ministeren forhandler med Rigsdagen om, hvorledes disse mange Millioner skulle bruges, og for saa vidt man under Forhandlingerne kommer til det Resultat, at en Egn er bleven forurettet, mener jeg, det er en Selvfølge, at det kan blive rettet ved Sagens videre Gang gennem Rigsdagen. Men jeg antager heller ikke, at den højtærede Minister har ment det saa slemt, i alt Fald syntes jeg at høre, at den højtærede Minister fraveg dette sit Standpunkt straks efter — næsten i samme Aandedræt — ved sit Tilsvær til det ærede Medlem for Assens (Berntsen), da den højtærede Minister udtalte til dette ærede Medlem, at der kunde jo handles om Spørgsmaalet om Tilskuddet til de fynske Baner, og jeg gør mig da Haab om, at der ogsaa kan forhandles om de lolland-falsterske Baner.

Man siger, at naar der her skal ydes et større Tilskud til disse Baner end fra det øvrige Land, er det, fordi disse Baner gaa gennem de fede Egne. Jeg vil dog paa-staa, at den Egn, hvorigennem disse Ba-

ner gaa, ikke er federe, end forskellige andre Egne, hvor der ligeledes er Forslag om at anlægge Baner, og hvor der er Forslag om, at vedkommende Kommuner kun skulle yde Halvparten — f. Eks. Lange-land. Men jeg kan i det hele taget ikke indrømme, at en Egns større eller mindre Fedme bør være Maalestok for dens Tilskud til Jernbaner. Beboerne i de frugtbarere Egne sidde efter min Mening ikke bedre i det end de i de mindre frugtbare Egne. Sagen er nemlig den, at Jordens større eller mindre Frugtbarhed tages jo med i Betragtning ved Ansættelsen af Købesummen for det paagældende Stykke Jord. Ved Salg af en Jordlod lægger saavel Køber som Sælger Jordens Frugtbarhed til Grund for, hvad Lodden kan købes eller sælges for. Hvis en Jordlod er frugtbar, bliver Købesummen høj, i modsat Fald bliver den lav. Køberen beregner, hvilket Udbytte han kan faa af Jorden, derefter beregner han, hvilke Prioriteter han kan faa i den Ejendom, og hvor høje Prioriteter den kan forrente, og derefter retter han saa sit Tilbud med Hensyn til Køb. I Kraft af Konkurrencens jernhaarde Lov vil den større Frugtbarhed, som en Jordlod maatte have fremfor andre Jordlodder, saaledes indgaa i Købesummen og i de Prioriteter, som Køberen skal forrente, saaledes at i Fremtiden, efter Købet, staar vedkommende Ejer ikke et Haar bedre, end de Landmænd, som have mindre frugtbare Lodder. Skulde der saa endelig være en Fordel ved at besidde frugtbare Jorder fremfor mindre frugtbare, har Staten jo allerede været der og lagt Beslag paa dette Overskud ved Indførelsen af Ejendomsskyld, i Kraft af hvilken Staten jo tager en større Afgift af de fede Jorder end af de magre.

Jeg mener derfor, at det vil være i højeste Grad uretfærdigt, om Staten nu ved Anlæg af Jernbaner atter vilde regne med en i Virkeligheden ikke eksisterende Ydeevne hos Indehaverne af de frugtbare Jorder. Det har da ogsaa vakt Opsigt paa Lolland og Falster, at Tilskuddet til Jernbanerne derovre skulde være større end andre Steder. Man ræsonnerer som saa, at nu have Lolland-Falsters Beboere været med til at yde Tilskud til andre Baner omkring i Landet, og at det derfor er i højeste Grad uretfærdigt, at naar endelig Lolland-Falster skal til at have sine egne Baner, kunne de ikke faa de samme Tilskud som andre Landsdele. Misfornøjelsen giver sig da ogsaa forskellige Udtryk. Blandt andet siges der, at Kravet om dette større